

[Tastesen.]

dagogisk behandlingsapparat, og det hænger naturligvis sammen med, at behandling er meget dyrere end forebyggelse.

Hertil kommer, at der blandt behandlerne ofte har været uenighed om behandlingsmetode, og dette har naturligvis også skabt vanskeligheder. Gennemgående skal det dog siges, at det socialpædagogiske behandlingssystem, der bygger på klientens eget ønske om at ændre sin livssituation, har vist sig overlegent over for de tvangsmæssige og medicinske foranstaltninger, der også har været forsøgt.

På socialdemokratiets vegne vil jeg udtrykke ønsket om forståelse for, at hele det behandlingsapparat, som nu er bygget op, får lov til at fortsætte under den sociale bistandslovs decentraliserede system. Det drejer sig om et behandlingsapparat, der ikke alene sættes ind imod narkotikamisbruget, men som kan bruges over for de generelle mistrivselproblemer, de unge udsættes for. Vore store bysamfund må sikre bevarelsen og udbygningen af behandlingsinstitutionerne, og ude i hver enkelt amtskommune bør der ligeledes enten fortsættes med eller opbygges institutioner, der på utraditionel vis hjælper de unge ind i normale samfundsfunktioner, så langt dette er gørligt.

Lad mig komme med en bemærkning til hr. Tandrup Jensen her. Situationen ved decentraliseringen, når bistandsloven træder i kraft, er en nulstilling med hensyn til økonomiske ressourcer, idet amtskommunerne i forhold til de nuværende udgifter over bloktilskud får pengene ført ud, og der ligger derfor i amtskommunerne en forpligtelse til med de samme økonomiske muligheder som grundlag at føre dette behandlingsapparat videre.

Vi kan altså drage den konklusion, at vi takket være den forebyggende og behandlende indsats ikke har fået et stigende ungdomsnarkotikaproblem i Danmark. Vi har stort set stoppet tilgangen, så der kun i beskeden omfang kommer nye misbrugere, men vi må bestandig være på vagt over for nye misbrugstendenser, som kan være på vej.

Vi har et hårdt narkotikaproblem i forhold til mange unge mellem 20 år og 30 år, der fortsat sidder fast i narkomaniens svøbe.

De er svage iblandt os, dem kan vi ikke tilade os at svingte.

Jeg vil stærkt advare imod at vælge den lette udvej, metadon, narkoman på livstid, gratis for staten. Vi må mobilisere alle vore kræfter om nødvendigt ved gentagne forsøg for at få de unge ud af misbruget. Vi ved, at vi bag os har et par hundrede dødsfald på grund af narkotikamisbruget.

Bekæmpelsen af stofmisbruget har været en næsten umenneskelig opgave. I lang tid var de unge overhovedet ikke indstillet på behandling. Da man endelig kom i gang, viste det sig, at det ikke kun var narkomaniens totalsituation, der skulle behandles, men også miljøet og familien, der havde behov for hjælp. De offentlige instansers indsats mod narkotikamisbruget har naturligvis ikke været fuldkommen, men bedre end vi turde håbe i 1969, da vi frygtede, narkomanien ville brede sig. Jeg tror, at en meget væsentlig årsag hertil har været, at vi har aktiviseret de unge til at komme ud af deres eget misbrug. Ved at vi har gjort dette, har vi forhindret, at de har været med til at få misbruget til at brede sig til nye store ungdomsgrupper, idet de har været optaget af deres egen situation, at komme ud af misbruget ved de foranstaltninger, der har været gennemført.

Vi har ved tidligere debatter beskæftiget os med den del af narkotikapolitikken, der knytter sig til strafferetsplejen og strafferammen, og jeg skal derfor her gå forholdsvis let hen over denne problematik. Vi har i dag den samme strafferamme som vore nabolande, når det drejer sig om hård narkotika. Dette har af flere grunde været nødvendigt. Ingen har særlig stor sympati, tværtimod har vi antipati, over for dem, der tjener penge på svage menneskers misbrugsituation. Men samtidig ved vi, at narkomanen for at skaffe penge til sit stofmisbrug nødvendigvis skal kriminalisere sig i større eller mindre grad. Derved bliver narkomanen ofte selv pusher i stofhandler. Resultatet kender vi. Et meget stort antal af de indsatte i kriminalforsorgens institutioner er narkomaner, sidst kendte tal er 635 eller omkring 20 pct. af de indsatte i kriminalforsorgens institutioner. Jeg må her komme med en korrigerende bemærkning til indenrigsministeren, der fortalte sig og sagde